

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1498/2023
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Благомир Живковић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС „Београд“, Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2308/22 од 08.12.2022. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2308/22 од 08.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 586/21 од 31.05.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу Уговора о раду број ...-.../...-... од 15.04.2019. године, као незаконито и да се тужилац врати на рад и да му накнади трошкове парничног поступка, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2308/22 од 08.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по основу Уговора о раду број ... од 06.01.2004. године са припадајућим анексом. Побујаним решењем од 15.04.2019. године, тужени је отказао тужиоцу уговор о раду са припадајућим анексом, због повреде радне обавезе из члана 9. став 1. алинеја 13. уговора о раду у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, а због неоправданог изостајања са посла у периоду од 03.12.2018. године до 10.12.2018. године. Пре доношења побујаног решења тужени је тужиоцу 07.02.2019. године доставио Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Тужилац није обавестио свог претпостављеног, нити је доставио извештај о привременој спречености за рад у периоду од 03.12.2018. године до 10.12.2018. године. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатријске струке, тужилац је лечени алкохолни зависник, који је у периоду недоласка на посао био у рецидиву алкохолне зависности, у стању алкохолне опијености, а његова способност да схвати значај недоласка на посао и необавештавања послодавца о разлозима спречености и могућности да изгуби посао, била је смањена до степена битног, али не и битно. Тужилац је дана 03.12.2018. године могао да се јави свом послодавцу да неће доћи на посао, али је олако схватио да има слободне дане којима ће оправдати изостанак.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, на основу одредаба члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачке 2. и 8., као и одредбе члана 103. Закона о раду, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај побујаног решења о отказу уговора о раду, јер је остварен основ за отказ уговора о раду тужиоцу због учињене повреде радне обавезе и радне дисциплине. Тужилац је у периоду од 03.12.2018. године до 10.12.2018. године изостао са посла, иако је имао свест о томе да изостанак представља повреду радне обавезе, при чему је оспорено решење о отказу донето у прописаном року, у форми предвиђеној законом и од стране овлашћеног лица уз претходно достављање тужиоцу писаног упозорења, па је поступак давања отказа од стране послодавца био законит.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак нижестепених суда да су се спорном приликом у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5 и став 3. тачке 2. и 8. Закона о раду.

Одредбом члана 179. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно Уговором о раду (став 2. тачка 5.); послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то: ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона (став 3. тачка 2.); ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (став 3. тачка 8.).

Уговором о раду је предвиђено, између осталог, да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: неоправдано изостане са посла три узаступна радна дана или пет радних дана са прекидима у току године (члан 9. став 1. алинеја 13.).

Из садржине наведених законских одредби произлази да је кривица основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе која се огледа у неоправданом

изостајању са посла три узаступна радна дана или пет радних дана са прекидима у току године, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. У конкретном случају, тужени је доказао у чему се састоји кривица тужиоца, с обзиром да је тужилац изостао са посла у периоду од 03.12.2018. године до 10.12.2018. године, а о изостанку није обавестио свог претпостављеног нити је доставио извештај о привременој спречености за рад. Тужилац је лечени алкохолни зависник, али његова способност да схвати значај недоласка на посао и необавештавања послодавца о разлозима спречености, била је смањена до степена битног, али не и битно и тужилац је имао свест о томе да изостанак представља повреду радне обавезе.

Наводи ревизије да је пракса послодавца да се „зарађени дани“ компензују са изласцима са посла не искључују постојање чињеница које су формирале отказни разлог у конкретном случају.

Наводи ревизије којима се указује на битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП и оспоравање оцене изведених доказа од стране нижестепених судова се фактички оспорава утврђено чињенично стање, што не може представљати ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**